

KEER TOT AVONTUUR

II

Tusschen de vrienden trok Jos de stad in. Glanzend proper, in witte pakken van de maatschappij. Een internationale jeugd van los allooi, omdat de zee zelve zoo jong is en ruimtelijk maakt. Ze zongen al toen ze op de kade stonden; een heele serie American songs, in vijf talen en zeven toonaarden, maar in den avond klonk het haast roerend. Ze liepen langs de pakhuizen, waar spaarzaam licht brandde; de hemel stond vol sterren en was daartusschen intens zwart. Ver vooruit langs de open kust rezen de bergen als groote schaduwen. 't Is me wat, die nachten hier, zei een Engelschman zuchtend in een pauze. Er werd harder gelachen, toen trokken de zeven witte schimmen naar het licht van het vertier, dat lokte uit de benedenstad. De huizen waren groezelig wit in het schijnsel der lantarens; maar die eerste indruk werd overweldigd door de schittering van de reclames aan de gevels. De straat zelf was niet meer dan een steeg, de huizen waren niet hoog. De lichten van weerszijden vloekten onbeschaamd tegen elkaar in, maar over alles klonk muziek, jankte muziek, klaagde muziek, schetterde muziek, die dan na den eersten schok alleen nog vloeide met het licht en tenslotte de sfeer was van de straat: een goot van klanken en bedwongen branden, waarboven de hemel weemoedig werd en zwaarder donker.

Terwijl zij de straat ingingen had Jos het behaaglijk gevoel, samenzweerder te zijn en vlak voor een onbekend avontuur te staan. Thuis ging hij, heel vroeger, zoo naar een verboden dancing. Alle verwachtingen echter faalden tegen deze schittering, hoewel Jos niet dom was en van veel dingen met recht vermoeid. Het beste had het leven met hem voor, alles scheen wonderlijk mee te loopen. Romantiek, handen vol, een hemel vol, zóó'n hemel, zwart en zoo schitterend! Naar de maan keek Jos, die stond midden boven het straatje en zingend ging hij voor de anderen uit. Zij zongen door de muziek, zij schreeuwden de woorden hard, een vreemde maat dwong groot in hen. Er was een begin van marcheeren: zeven jongens, die sterk waren, die een groot gebeuren begeerlijk verwachtten. Natuurlijk met de noodige ervaring voor allemaal, maar dit begin bleef ongemeen.

Jos zwaaide een deur open, hun zingen sloeg plotseling terug van de glazen muren, over het schelle lamplicht heen, fel tusschen het roezen van stemmen en de band. Dansers keken om; de zeven schoten op stoelen langs den vloer, niemand hoefde daar zijn plaats nog op te komen eischen.

Er was een vlotheid die den oud-student Jos in dit milieu van pas zou komen: het vermogen om snel een glas om te slaan en zonder ophouden om meer te roepen. Nu schreeuwde Jos de heele zaal bij elkaar. Hij was onredelijk blij en uitgelaten. Hij zag het volk hier, menschen van allerlei slag; de geluiden gonsden door hem heen, zij bleven in hem, vervullende zijn gehoor, zijn brein; de schittering der oogen, het slepen van de paren langs hem, de oogen der vrouwen, met gespitste aandacht of hol. Allen werden opmerkzaam op hem en zijn kameraden, Jos keek open en uitdagend rond, sprong op en dronk aller heil, tusschen de beweging der dansers, de muts schuin achterover. Over bedaren viel niet te praten. Glazen leeg, nieuwe glazen. De